

[Ømann.]

Der har jo på forvaltningshøjskolen foregået en uddannelse af adskillige skattefolk, og det har heldigvis givet sig udslag i et større antal sager, også i et stort antal tungere sager. Vi må nemlig også tage i betragtning, når klageantallet er steget, at det ikke er antallet af lette sager, der først og fremmest er steget, sagerne er også blevet tungere af kvalitet, de er blevet sværere.

Uanset hvad vi end skal anbefale, må hovedsynspunktet alligevel være, at det er det offentlige, der her er sagsvolder i alle tilfælde. Derfor må hovedsynspunktet være, at der skal være et værn for borgerne over for det offentlige. Det medfører også, at en sådan værnende institution må præstere en meget udstrakt service over for borgerne. Man kan ikke have det samme princip, som man har i de almindelige retter, at det som i civile sager påhviler parterne selv at oplyse sagen, det kan slet ikke lade sig gøre. Landsskatteretten har en meget tung oplysningsbyrde. Det kan somme tider være sværest i de små sager, og det er altså meget bebyrdende, at man har denne oplysningsbyrde.

Det hænger noget sammen med, at man bør ikke lave behandlingen skriftlig i landsskatteretten. Man bør så vidt muligt søge sagerne afklaret ved forhandling ude omkring. Hovedparten af disse tvister, småtvisterne ikke mindst, skal afgøres på stedet. Her kommer dette med værnet ind. Hr. Jens Foged var inde på, at folk ligefrem kan føle sig forfulgt i en skattesag, når de ser de samme mennesker og de samme ansigter gennem 3-4 instanser, selv om det hænder, at der kommer folk fra landsskatteretten og fortæller dem, at de pågældende personer kun sidder der som bisiddere, og at det er landsskatteretten, der har det store ord at skulle have sagt i den sidste ende.

Den skarpe kritik, som landsskatteretten er ude for i pressen, når der kommer en ombudsmandssag på landsskatteretten, deles ikke ude omkring hos folk. Dér tager man landsskatteretten som et værn, som et sted, man kan læsse sine bekymringer af, hvor man kommer til at forstå sagen, hvor man får forklaret afgørelsen af en ny instans. Man kan sige, at så er det dobbelt ærgerligt for medarbejderne i landsskatteretten, at de bliver udsat for en sådan kritik, som man ofte ser det i dagspressen.

Man kan sige mange ting om forretningsgangen, og mange småpillerier kan man lave, men det er ganske åbenbart, at der trænges til flere folk. Det bliver man nødt til for at komme over denne pukkel. Der skal flere medarbejdere til, og man kommer heller ikke uden om en udvidelse af antallet af rettens medlemmer.

Endvidere må man tilstræbe en kortere behandlingsgang i retten. Det er dog et spørgsmål, om sagerne skal passere først sekretær, så fuldmægtig, så ekspeditionssekretær, så kontorchef og så retsformand. Der må kunne laves en ansvarsfordeling, således at ansvaret for sagens gang i højere grad kommer til at ligge hos en enkelt og bliver lagt nedad i instansfølgen.

Jeg tror også, der ligger en redning i at lave en ekstra instans hos skatterådene for visse sager, således at landsskatteretten i højere grad får de principielle sager. Det kunne måske ses i sammenhæng med, at man nok skulle tage administrationen og kontrollen væk fra skatterådene og tilstræbe en ét leds ligning, som i så fald vel måtte ligge hos kommunerne. Jeg mener, at klagerne skal indgives direkte til kommunerne, som så kan forberede sagen og sende den frem, og jeg tror, det ville være en idé ligefrem at udforme en klageblanket. Det er jo sådan, at man bare kan sende skatterådets afgørelse ind til landsskatteretten, og så kan man skrive i et brev:

„A klager. A. Jensen.“

Det er i og for sig tilstrækkeligt til, at en relativt dyr sagsbehandling går i gang. Man kunne på den ene side fordre af folk, at de begrunder deres klager bedre, og man kunne på den anden side fordre af myndighederne, at de begrunder deres afgørelse, hvorover der klages, bedre.

Der er sagt noget om, at landsskatteretten kunne spare høringen hos statens ligningsdirektorat. Ja, det kunne man vel nok i visse sager — det har man i vidt omfang gjort — og altså spare en arbejdsgang. Jeg synes, man skal overlade det til landsskatteretten at finde ud af, om man har behov for at høre den øverste ligningsmyndighed, der jo er ligestillet med anklagemyndigheden i almindelige retssager.

Mit synspunkt er altså, at man kan gøre noget på en række fronter, men jeg synes ikke, det vil være rigtigt at indføre en klage-